

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΟΣΙΟΝ ΙΑΚΩΒΟΝ ΤΟΝ ΕΝ ΕΥΒΟΙΑ

Ποίημα τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως τὸ Κύριε εἰσάκουσον,
μεθ' ὃ τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὰ ἐξῆς·

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν θεοφόρον ἀσκητὴν τοῦ Ὑψίστου,
τὸν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς νέοις,
ἀναδειχθέντα εἶπωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς,
ἅγιε Ἰάκωβε μοναστῶν ποδηγέτα,
πάσης περιστάσεως τὴν ἁγίαν Μονὴν σου,
καὶ τοὺς οἰκοῦντας πάντας ἐν αὐτῇ,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις,
ἀεὶ διαφύλαττε.

Δόξα. Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι·
εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο,
ἐκ τοσοῦτων κινδύνων;
τίς δὲ διεφύλαξεν,

ἕως νῦν ἐλευθέρους;
οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ·
σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις,
ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν΄.

Καὶ ὁ κανὼν οὔ ἡ ἀκροστιχίς
«Πάτερ Ἰάκωβε δός μοι σὴν βοήθειαν. Ἰωήλ»

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας,

Παράσχου τὴν χάριν σου ἀφειδῶς,
Ἰάκωβε πάτερ,
τοῖς προστρέχουσιν εὐλαβῶς,
τῇ θείᾳ Μονῇ σου ἐν Εὐβοίᾳ,
καὶ προσκυνοῦσιν τὸν τάφον σου ἅγιε.

Ἀνύσας τὸν βίον ἀσκητικῶς,
μετὰ τῶν ὀσίων,
ἠριμῆθης ἐν οὐρανῶ,
διὸ ταῖς ὀξείαις σου πρεσβείαις,
τοῖς ἀλγουμένοις τὴν ἴασιν χάρισαι.

Τὰ πάθη νικήσας ἐπὶ τῆς γῆς,
ἐκτήσω θεόφρον,
παρρησίαν ἐν οὐρανοῖς,
διὸ τοὺς ἰκέτας σου ἐκ βλάβης,
τοῦ πονηροῦ περιφρούρει Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον

Ἐλπίς ὀρθοδόξων χριστιανῶν,
ὑπάρχουσα Μῆτερ,
μὴ ἐλλείπης διηνεκῶς,
τοὺς λύκους αἰρέσεων ποικίλων,
διασκεδάζουσα θεία δυνάμει σου.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ῥυπαρὰς ἀμαρτίας,
καὶ τὰ πολλὰ σφάλματα,
ἅπερ καθ' ἐκάστην ἡμέραν,
ποιῶ ὡς ἄσωτος,
πάτερ Ἰάκωβε,
ἱκετηρίαις σου τάχει,
πρὸς Χριστὸν διόρθωσον,
ἀειμακάριστε.

Ἰατρὸς δαιμονώντων,
ἀναδειχθεὶς ἅγιε,
ὡς ποτε ἐρρύσω τὸν νέον,
ἐκ τοῦ ἀλάστορος·
διὸ βοήθησον,
τοὺς σὲ ὑμνοῦντας ἐνθέρμως,
ὅπως κατασπάσωσιν,
ἐχθροῦ τοξεύματα.

Ἀπὸ πάσης ἀνάγκης,
καὶ πειρασμῶν λύτρωσαι,
τοὺς ἐνασκουμένους πατέρας,
ποτὲ συνόντας σοι,
τῆς θείας μάνδρας σου,
ἐν τῇ Εὐβοίᾳ θεόφρον,
σὺ γὰρ ὦφθης ἅγιε,
αὐτῶν τὸ στήριγμα.

Θεοτοκίον

Κραταιὰ προστασία,
καὶ ἀρωγὸς ἔτοιμος,
τῶν καταφευγόντων μερόπων,
τῇ θείᾳ σκέπῃ σου,
Παρθένε φάνηθι,
σὺ γὰρ φιλόστοργος μήτηρ,

καὶ τροφὸς καὶ στήριγμα,
ἀπάντων γέγονας.

Διάσωσον,
ἀπὸ κινδύνων Ἰάκωβε θανασίμων,
καὶ ἀνιάτων ἀσθενειῶν καὶ κακώσεων,
τοὺς ἀνυμνοῦντας τὴν μνήμην σου θεοφόρε.

Επίβλεψον,
ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν,
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Ἡ Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Υπὲρ τῆς Μονῆς,
τῆς σῆς θεομακάριστε,
πρεσβεύειν αεὶ,
Χριστῷ τῷ Παντοκράτορι,
μὴ παύσῃ ἱκεσίαις σου,
ὡς ἡγούμενος ταύτης Ἰάκωβε,
καὶ ποδηγὸς σοφὸς τῶν μοναστῶν,
τῶν πόθῳ τιμώντων τὴν μνήμην σου.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὡσπερ φύλαξ ἀήττητος,
τοῦ ἀντικειμένου τὰ ἐνοχλήματα,
διασκέδασον πρεσβείαις σου,
ἀπὸ τῶν αἰτούντων σου βοήθειαν.

Βοηθὸς ἐν ταῖς θλίψεσι,
τῶν ἀσθενειῶν μου γενοῦ Ἰάκωβε,

σὺ γὰρ ἔχεις ἀνεπαίσχυντον,
πάτερ παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον.

Ἐπομβρίαις χαρίτων σου,
τῆς ψυχῆς φοβίας πάτερ Ἰάκωβε,
μετασκεύασον δεόμεθα,
πρὸς χαρὰν ἀπάντων τῶν αἰνούντων σε.

Θεοτοκίον

Δός μοι χάριν καὶ δύναμιν,
ὅπως διαπλεύσω τὸ μέγα πέλαγος,
Ἄειπάρθενε τοῦ βίου μου,
καὶ εἰς πλάτος φθάσω παραδείσιον.

Ῥδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὁλος τῷ Θεῷ,
ἐκ παιδὸς ἀνατιθέμενος,
τὴν νεότητα ὀδηγεῖ ἀσφαλῶς,
πρὸς τὴν τρίβον τοῦ Σωτῆρος ἀξιάγαστε.

Σώματος ἡμῶν,
καὶ ψυχῆς τὰ ἀρρώσθηματα,
ἱκετεύομεν εὐχαῖς σου ἱεραῖς,
ἰαθῆναι θεοκίνητε Ἰάκωβε.

Μνήσθητι ἡμῶν,
τῶν σῶν φίλων ὦ Ἰάκωβε,
καὶ παράσχου τὴν εἰρήνην λογισμῶν,
τοῦ νοδὸς ταῖς ἱκεσίαις σου πρὸς Κύριον.

Θεοτοκίον

Ὁ πανσθενουργός,
καὶ Δεσπότης Μητέρα κτίσεως,
τὴν σὴν δέησιν ἀκούει εὐμενῶς·
διὸ ζῆτει ὑπὲρ πάντων τὰ σωτήρια.

Ῥδὴ στ'. Τὴν δέησιν.

Ἰάτρευσας,
προσευχαῖς σου ἅγιε,
ἐπιτόκων γυναικῶν ἀσθενείας,
καὶ ἐκ καρκίνου βαρέως ἐρρύσω,
πολλοὺς ἀνθρώπους παμμάκαρ Ἰάκωβε·
διὸ μὴ παύση καὶ ἡμῶν,
θεραπεύων ψυχῆς τὰ οἰδήματα.

Σοφία,
τῇ ἱερᾷ κεκόσμησαι,
ὀδηγήσας μοναζόντων χορείαν,
πρὸς βιοτὴν τὴν λιτὴν καὶ ὀσίαν,
καὶ ἀγαπήσας Χριστοῦ τὴν ταπείνωσιν·
διὸ κατάστειλον ταχύ,
τοῦ νοός μου τὸν τύφον Ἰάκωβε.

Ἡδύτητα,
σαρκικὴν ἀπέκρουσας,
ἐγκρατεία καὶ νηστεία θεόφρον,
καὶ ταῖς πυκναῖς προσευχαῖς σου ἀνῆλθες,
εἰς κορυφὴν τῆς θεώσεως ἅγιε,
πρὸς ἣν κατεύθυνον ἡμᾶς,
τοὺς φιλοῦντάς σε πάτερ Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον

Νῦν Πάναγνε,
Θεοτόκε Δέσποινα,
ἱκετεύοντες οἱ δοῦλοί σου πάντες,
τῶν στυγερῶν καὶ ἀτέγκτων δαιμόνων,
τὴν κακουργίαν ταχέως διάλυσον·
σὺ γὰρ τὴν κάραν τοῦ ἐχθροῦ,
τῷ σῶ τόκῳ συνέτριψας τέλεον.

Διάσωσον,
 ἀπὸ κινδύνων Ἰάκωβε θανασίμων,
 καὶ ἀνιάτων ἀσθενειῶν καὶ κακώσεων,
 τοὺς ἀνυμνοῦντας τὴν μνήμην σου θεοφόρε.

Επίβλεψον,
 ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε,
 ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν,
 καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ως ἱερεὺς τοῦ Χριστοῦ ἐννομώτατος,
 καὶ ἀσκητῆς περιάκουστος ἅγιε,
 Μονὴν τὴν ἁγίαν σου φύλαττε,
 ἱκετηρίαίς σου πάτερ Ἰάκωβε,
 Δαυΐδ τοῦ ὁσίου διάδοχε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.
Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (στ΄ 17 - 23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἳ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὄχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἴατο πάντα. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς

μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὄνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίρετε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Ὁ Ν'.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου.
Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Προσόμιον. Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ἄγιε Ἰάκωβε,
τῶν μοναζόντων τὸ κλέος,
τεῖνον χεῖρα ἅπασι,
τοῖς προσερχομένοις τῇ θείᾳ μάνδρᾳ σου,
ἐν πολλαῖς θλίψεσι,
καὶ ποικίλαις νόσοις,
καὶ παντοίοις παραπτώμασι,
παρέχων ἴασιν,
θάρσος καὶ χαρὰν ἀναφαίρετον,
τοὺς δὲ ἐκ βλάβης πάσχοντας,
τοῦ ἀντικειμένου θεράπευσον,
ἵνα ἀνυμνῶσι,
τὴν χάριν σου τὴν ἄμαχον σεμνέ,
καὶ ἐγκαρδίως γεραίρωσι,
τὰ πολλὰ σου θαύματα.

Ὁ Ἱερεύς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Ῥοδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Βαρυνοθεὶς ἀνομίαις,
 πολυφρόντιδος βίου,
 ὁ δυστυχῆς καὶ πτωχός,
 ὑψῶ τὰς δύο χεῖρας,
 ἱκετικῶς παμμάκαρ,
 πρὸ τῆς θείας εἰκόνοσ σου,
 καὶ ἀναμένω τὴν σὴν,
 λαβεῖν ἐπικουρίαν.

Ὁ πολλοὺς τῷ σῶ λόγῳ,
 καὶ σημείοις ἀρήτοις,
 ὡς εὐσπλαγχνίας πατήρ,
 ἐν τῇ ζωῇ στηρίξας,
 καὶ μετὰ τὴν θανήν σου,
 θεοφόρε Ἰάκωβε,
 κάμει τὸν σὸν ὑμνητήν,
 ἀνάστησον πεσόνητα.

Ἡ μονὴ σου τυγχάνει,
 τὸ προπύργιον πάτερ,
 τῶν εὐσεβῶν κοσμικῶν,
 καὶ τῶν ἐνδεδυμένων,
 στολὴν τῶν μοναζόντων,
 οὓς συντήρει Ἰάκωβε,
 ἐν καθαρᾷ βιοτῇ,
 καὶ ὀρθοδόξῳ πίστει.

Θεοτοκίον

Θεοτόκε Παρθένε,
 ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως τὸν πάντων Κύριον,
 δυσώπησον λιταῖς σου,
 αὐτὸν ὑπὲρ τῶν δούλων,
 τῶν ὑμνούντων τὴν χάριν σου,
 καὶ τὰ πολλὰ σου Ἄγνη,
 σημεῖα εὐγνωμόνως.

Ῥδὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Ἐπισταμένως,
τοὺς ἐκζητοῦντας ἐν πόθῳ,
παραμύθιον ἐν θλίψεσι παράσχου,
Ἰάκωβε Εὐβοίας,
ὁ φύλαξ καὶ προστάτης.

Ἰασαι πάτερ,
τὴν ἀσθενοῦσαν ψυχὴν μου,
ἐκ παθῶν ἡδονοφόρων καὶ αἰσχίστων,
καὶ βοηθησόν μοι,
ποιεῖν τὰ τοῦ Κυρίου.

Ἀπὸ τοῦ τύφου,
τῶν πονηρῶν ἐννοιῶν μου,
ταῖς λιταῖς σου πρὸς Χριστὸν ἀπάλλαξόν με,
καὶ τῇ σῇ προνοίᾳ,
πρὸς φῶς ὁδήγησόν με.

Θεοτοκίον

Νεῦσον ἐξ ὕψους,
πρὸς τοὺς ἰκέτας σου Μήτηρ,
καὶ ὁδήγησον αὐτοὺς πρὸς σωτηρίαν,
ἵνα τοῦ Υἱοῦ σου,
ἐντάλματα τηρῶσι.

Ῥδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἰδεῖν ἐπιθυμοῦμεν,
πρόσωπον Κυρίου,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις παμμάκαρ Ἰάκωβε,
σὺ γὰρ οἰκῆτωρ ὑπάρχεις,
τῆς ἄνω πόλεως.

Ὡς ἔχων παρρησίαν,
 πρέσβευε ἀπαύστως,
 ὑπὲρ τῆς μάνδρας σου πάτερ Ἰάκωβε,
 σὺν τῷ Δαυΐδ τῷ ὀσίῳ,
 Γέροντι πάντιμε.

Ἡ Εὐβοία καὶ πᾶσα,
 χώρα τῶν Ἑλλήνων,
 ἐπικαλοῦνται τὴν κλησίν σου Ἄγιε,
 διὸ τὸ γένος σου φρούρει,
 πάτερ Ἰάκωβε.

Θεοτοκίον

Λιμὴν ἀπηλπισμένων,
 τῶν πιστῶν ἡ βάσις,
 καὶ στηριγμὸς τῶν πεσόντων ἐν παραπτώμασι,
 τῇ σῇ ὀξεῖᾳ δυνάμει,
 φάνηθι Δέσποινα.

Τὸ Ἄξιόν ἐστιν
 καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις Λιβισίου γόνος λαμπρός,
 καὶ Εὐβοίας πάσης,
 ὁ ἀκένωτος θησαυρός,
 χαίροις κοινοβίου Δαυΐδ τοῦ θεοφόρου,
 Ἰάκωβε ἡγῆτορ,
 καὶ μέγας ἔφορος.

Χαίροις ἀρρώστων θεραπευτής,
 τῶν πενήτων φίλος,
 καὶ πενθούτων ἀναψυχή,
 χαίροις τῶν στενόντων,
 ταῖς θλίψεσι τοῦ βίου,
 Ἰάκωβε θεόφρον,
 τὸ παραμύθιον.

Ἦφθης ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν,
ἐν Εὐβοίᾳ πάτερ,
τὸ ἀλάβαστρον ἀρετῶν,
καὶ χαρίτων θείων,
ταμεῖον πεπλησμένον,
Ἰάκωβε παρέχον,
πιστοῖς τὰ πρόσφορα.

Ἐἤληφας Ἰάκωβε ἱερέ,
τῆς ἱερωσύνης,
μέγα δῶρον ἀπὸ Θεοῦ,
καὶ πολλοὺς πεσόντας,
ἀνέστησας θεόφρον,
τῷ θείῳ μυστηρίῳ,
ἐξαγορεύσεως.

Γέγονας τὸ στήριγμα μοναχῶν,
θεραπεύων τούτων,
ἀρρώσθηματὰ τῆς ψυχῆς,
ὡς καὶ διανοίας,
τῆς λογικῆς καθαίρων,
σοφαῖς σου συμβουλίαις,
πάτερ Ἰάκωβε.

Κόσμημα καὶ καύχημα ἱερόν,
πάσης τῆς Ἑλλάδος,
ἀνεδείχθης σεμνοπρεπῶς,
ταῖς θαυματουργίαις,
καὶ διδαχαῖς ἀγίαις,
Ἰάκωβε ἀγγέλων,
ὁ ὁμοδίαιτος.

Τάφον προσκυνοῦντές σου τὸν σεπτόν,
χάριτας ποικίλας,
ἀρυόμεθα ἐξ αὐτοῦ,
σύ γὰρ Παρακλήτου,

Ἰάκωβε δοχεῖον,
τὸ πάγχρυσον ἐφάνης,
θεοχαρίτωτε.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων...
Τρισάγιον καὶ Ἀπολυτίκιον
ψαλλόμενον πρωτίστως ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ὁσίου Δαυΐδ.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Τῶν ὁσίων Πατέρων τὰ κατορθώματα,
ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις ζηλώσας ἅγιε,
ἀνεδείχθης μιμητῆς τούτων Ἰάκωβε,
ἐν τῇ μάνδρᾳ τοῦ Δαυΐδ,
τοῦ προστάτου σου σεμνέ,
ποιμάνας ταύτην ἐνθέως,
διὸ σὺν τούτῳ μὴ παύση,
ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ δεόμενος.

Ἔτερον¹

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Λιβισίου τὸν γόννον,
καὶ Εὐβοίας τὸ καύχημα,
τῆς Μονῆς Δαυΐδ τοῦ Ὁσίου,
θεοφόρον Ἰάκωβον,
τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς,
μιμούμενοι αὐτοῦ τὰς ἀρετάς,
ιατρείας γὰρ παρέχει παντοδαπὰς,
τοῖς πίστει ἀνακράζουσι
δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ,
δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι,
δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ,
πᾶσιν ἰάματα.

¹ Ποίημα τῶν πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Δαυΐδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ καὶ τῇ αἰτήσει αὐτῶν διορθωθὲν ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ.

Εἶτα ἡ ἐκτενὴς καὶ ἀπόλυσις, μεθ' ἣν τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάτερ διελθὼν τῶν πειρασμῶν,
πέλαγος Ἰάκωβε μέγα,
ἔφθασας ὄσιε,
εἰς μονὰς τῆς χάριτος,
τοῦ Παντοκράτορος,
διὸ πρόφθασον ἄγιε,
δεόμεθα πάντες,
παῦσαι ταῖς πρεσβείαις σου,
τοῦ πολεμήτορος,
δόλον καὶ σπουδὴν καὶ μανίαν,
κατὰ τῆς ἀγίας Μονῆς σου,
προεστῶς γὰρ ταύτης ἐχρημάτισας.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ὁ ἱερέυς: Δι' εὐχῶν.

